

Younger

Abonneer u nu op de Karakter Nieuwsbrief.

Ga naar www.karakteruitgevers.nl;

www.facebook.com/karakteruitgevers;

www.twitter.com/UitKarakter en:

- * ontvang regelmatig informatie over de nieuwste titels;
- * blijf op de hoogte van speciale aanbiedingen en kortingsacties;
 - * én maak kans op fantastische prijzen!

www.karakteruitgevers.nl biedt informatie over al onze boeken,
Nova Zembla-luisterboeken en softwareproducten.

Kijk op www.karakteruitgevers.nl/errata voor eventuele
aanpassingen of aanvullingen op deze titel.

Pamela Redmond Satran

Younger

Karakter Uitgevers B.V.

Oorspronkelijke titel: *Younger*

© 2005 Pamela Redmond Satran

Voor het eerst uitgegeven door Pocket Books, Downtown Press, New York.

Vertaling: Saskia Peeters

© 2015 Karakter Uitgevers B.V., Uithoorn

Opmaak binnenwerk: ZetSpiegel, Best

Omslagontwerp: Mariska Cock

Omslagbeeld: Ilina Simeonova/Trevillion Images

ISBN 978 90 452 0480 2

NUR 302

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn dochter,
Rory Satran*

‘Oké,’ zei Maggie met een besluitvaardige hoofdknik. ‘Volgens mij ben je klaar.’

Ze leidde me weer door de loft naar de spiegel.

Echt, ik herkende mezelf eerst niet. Ik draaide me om om achter me te kijken, omdat ik dacht dat er iemand anders naar binnen was geslopen toen ik het niet in de gaten had.

Een blond iemand. Een sexy iemand. Een heel erg jong iemand. ‘Niet te geloven,’ zei ik terwijl ik met mijn ogen knipperde.

Maggie grijnsde. ‘Je kunt zo voor tweeëntwintig doorgaan!’ kraaide ze.

Toen ik echt tweeëntwintig was, was ik bijna klaar met mijn studie naar Jane Austen en de Brontë-zusjes aan Mount Holyoke College, met mijn haren naar achteren in een strakke paardenstaart, mijn lichaam gehuld in baggy kleding en een bril met dikke glazen die maar van mijn ongepoederde neus bleef glijden. Ik had er in elk geval nog nooit zo uitgezien: strak en blond, met lipstick en een décolleté en een verzorgde, maar ietwat slettige uitstraling.

‘Wie is dat?’ fluisterde ik.

Maar Maggie, die op haar horloge stond te kijken, hoorde me niet. ‘Het is bijna middernacht,’ zei ze. ‘Het is tijd om je nieuwe jij te testen.’

Hoofdstuk I

Ik was bijna niet op de veerboot gestapt.

Ik was bang. En zenuwachtig. En overweldigd door hoe slecht ik me op mijn plek voelde tussen alle jongelui die in de rij stonden voor de boot naar New York.

Niet zomaar naar New York, maar naar New York City op oudejaarsavond. Alleen al de gedachte bezorgde me zweethanden en tintelende voeten, net zoals toen ik ooit boven op het Empire State Building stond en probeerde naar beneden te kijken. In de onvergetelijke woorden van mijn dochter Diana, deed mijn plasser er pijn van.

Ik had me het liefst omgedraaid om weer naar mijn veilige burgerlijke huis te rijden – *ik kan het moment van aftellen op tv ook veel beter zien!* – maar ik kon Maggie niet op de ijskoude kade in Manhattan laten staan. Maggie, mijn oudste en nog altijd beste vriendin, geloofde niet in mobieltjes. Ze geloofde ook niet in computers, of auto's, of in New Jersey blijven op oudejaarsavond. Ze moest hoe dan ook weg uit New Jersey. Maggie, die op haar zestiende al uit de kast was gekomen voor haar extreem katholieke ouders en de kost verdiende als kunstenaar, geloofde niet in de makkelijke weg bewandelen. En daarom kon ik ons avondje uit niet afzeggen, maar moest ik wel doorlopen naar mijn potentiële ondergang.

Ik stond in elk geval vooraan in de rij voor de volgende boot.

Het was kil die avond, maar ik had de beste plek bemachtigd – ik hing aan de slagboom, zodat niemand kon voordringen. De burgerlijke types die zich op de pier om me heen verdrongen, hadden allemaal al leren voordringen op de kleuterschool.

Toen gebeurde er iets vreemds. Hoe langer ik daar stond en mijn best deed om vooraan te blijven, hoe meer zin ik kreeg om de stad in te gaan – niet alleen voor Maggie, maar voor mezelf. Toen ik over het donkere water uitkeek op de sprinkelende lichten van Manhattan aan de overkant, begon ik te denken dat Maggie gelijk had, en dat oudejaarsavond vieren in New York precies was wat ik nodig had. De boel wakker schudden, had ze gezegd. Iets doen wat je nog nooit hebt gedaan. Had altijd alles op dezelfde manier doen – een veilige, in theorie betrouwbare manier – me niet in de huidige puinhoop doen belanden? Absoluut, en niemand wilde liever dat daar verandering in zou komen dan ik.

Dus toen de slagboom naar de veerboot omhoogging, rende ik voor iedereen uit. Ik was vastberaden om als eerste de trap omhoog te nemen, om voor alle anderen op het voordek te staan van waar ik New York steeds dichterbij kon zien komen. Ik voelde dat ze me op de hielen zaten, maar ik was als eerste de deur door en voor op de boot, waar ik de metalen reling vastgreep en probeerde om weer op adem te komen. De motor van de veerboot kwam brullend tot leven, de dieselgeur overstemde de zilte havenlucht, maar ik bleef diep inademen toen we wegvoeren van de pier. Daar sta ik dan, dacht ik: springlevend en klaar voor de toekomst, op een avond dat alles mogelijk is.

Pas toen merkte ik dat ik er alleen stond. Alle anderen stonden opeengepakt in de binnenruimte, waar hun adem de ruiten liet beslaan. Ik was blijkbaar de enige die niet bang was voor een beetje kou, voor een beetje wind, voor een beetje ijskoude motregen – vooruit, het was eigenlijk heel *veel* ijskoude motregen – terwijl de boot als een mechanische rodeostier over de golven stuiterde. Het was het me waard, mits ik niet in het inktzwarte

water zou vallen, vanwege het fantastische uitzicht op het groen oplichtende Vrijheidsbeeld en de fonkelende wolkenkrabbers daarachter.

Toen ik de reling nog steviger vastgreep en mezelf prees om mijn geweldig stoere gedrag, vertraagde de boot en leek hij midden in de haven tot stilstand te komen terwijl de motor loeide. Net toen ik me begon af te vragen of we zouden zinken, of dat we naar open zee zouden varen op het bevel van een vogelvrij verklaarde kapitein die op de vlucht was voor de politie, begon de boot achteruit te varen. Achteruit te varen en om te keren. Gingen we terug naar New Jersey? Misschien had de kapitein evenveel weerzin tegen Manhattan op oudejaarsavond als ik.

Maar nee. Toen de boot was omgekeerd, begon hij weer richting de stad te varen. Waardoor ik geen spectaculair uitzicht had op Manhattan, maar op de grote klok en de afbrokkelende pier van Hoboken en het pikdonkere New Jersey daarachter. Ik keek over mijn schouder naar de felverlichte, gezellige kajuit, waar ze nu het beste uitzicht op New York hadden, maar die stond zo bomvol dat ik er niet meer bij had gekund. Ik stond in mijn eentje in de kou naar New Jersey te staren. Zo ging het nou altijd.

Een halfuur later strompelde ik arm in arm met Maggie door de straten van Soho, mezelf vervloekend dat ik zo ijdel was geweest om pumps aan te trekken en fantaserend dat Maggies comfortabel uitziende hoge groene veterschoenen aan mijn voeten zaten. Maggie liep naast me in een comfortabele spijkerbroek, een donsjack dat eruitzag als een grote slaapzak, en een muts met luipaardprint, met de flappen over haar oren en een fluwelen strik onder haar kin.

‘Zijn we er al bijna?’ vroeg ik. Mijn tenen deden pijn van mijn schoenen.

‘Deze kant op,’ zei ze terwijl ze me wegtrok van de drukke stoep van West Broadway naar een donker, leeg zijstraatje. ‘Dit is sneller.’

Ik bleef staan en keek vol afgrijzen naar de verlaten straat. ‘Straks worden we nog verkracht.’

‘Wees toch niet zo’n angsthaas.’ Maggie lachte en trok me mee.

Dat kon zij makkelijk zeggen: Maggie was op haar achttiende naar de Lower East Side verhuisd, in de tijd dat Ratner’s nog blini’s verkocht en er crackverslaafden in haar trappenhuis bivakkeerden. Nu was het hele gebouw van haar en had ze de bovenverdieping verbouwd tot atelier waar ze woonde en werkte aan haar beelden – meer dan levensgrote springende, wervelende vrouwen van ijzerdraad en tule. Al die jaren in New York hadden Maggie gehard, terwijl ik nog altijd de softe kleinstedse moeder was die teerde op het geld van haar man, of liever gezegd op het geld van binnenkort haar ex-man.

Mijn hart bonsde in mijn oren terwijl Maggie me door het donkere straatje sleurde, en ging iets minder hard tekeer toen ik me op de enige lichtstraal in het hele blok concentreerde, dat om de een of andere vreemde reden roze leek te zijn. Toen we de winkel waar het licht vandaan kwam bereikten, zagen we waarom: in de etalage stond een felroze neonverlichting met de woorden ‘Madame Aurora’. De gloed werd versterkt door een gordijn van roze en oranje glazen kralen dat het licht vanuit de winkel filterde. Achter de kralen zagen we vaag een vrouw die wel Madame Aurora moest zijn. Een gouden tulband stond scheef op haar grijze haar en er kringelde rook op uit de sigaret tussen haar lippen. Ineens keek ze ons recht aan en gebaarde ze dat we moesten binnenkomen. Op het raam zat een handgeschreven bord geplakt: ‘Nieuwjaarswensen, \$ 25.’

‘Laten we naar binnen gaan,’ zei ik tegen Maggie. Ik had altijd een zwak gehad voor wensen en waarzeggerij, dus een combinatie van de twee was onweerstaanbaar. Bovendien wilde ik weg uit de kou en mijn voeten laten rusten, al was het maar voor even.

Maggie trok een gezicht, haar ‘ben je nou helemaal gek geworden?’-gezicht.

‘Kom op,’ zei ik. ‘Dit is leuk.’